

Nick Brooks

Noi suntem băieții de la Promise

Traducere din limba engleză de
Ioana Tătaru

TREI

PARTEA ÎNTÂI
J.B.

În prezent

Nimeni

Elev la Urban Promise Prep

Se zvonește că un elev a adus la școală o armă, în ziua crimei. Pe-asta n-ai auzit-o de la mine!

Keyana Glenn

Elevă la liceul Anacostia

Nu putem crede lucrurile pe care le vedem, credem doar lucrurile pe care le simțim. M-am gândit că pot avea încredere în J.B. pentru că simțeam cât de mult mă plăcea. Sau cel puțin mi-am imaginat că aş putea avea încredere, până când mi-a dat țeapă la o întâlnire. A doua zi după ce ne-am apropiat. Când mi-a spus că ne vedem după școală și că mergem împreună la meci. Că vom *fi împreună*, oficial.

Jura că el e diferit. Nu e ca alți băieți. E mai bun decât ei. Și, în ciuda a ceea ce-mi spunea intuiția, m-a convins să am încredere în el. Poate încă am? Dar în capul meu este o harababură și, acum, nu mai știu nimic.

Ah, mă simt ca o idioată. Am fost folosită, păcălită. Acum nu mă simt bine *în pielea mea* și asta nu-i corect. Mă enervez când mă gândesc la asta.

De fiecare dată când închid ochii, revăd noaptea aceea la nesfârșit. Mă văd târându-mă la meci singură, gata să-l înfrunt pe J.B. Dar, când am ajuns, l-am găsit plin tot de sânge.

Am încremenit acolo, în pragul școlii. Am încremenit amândoi. Tot ce doream să-i strig s-a spulberat, mi-a rămas încremenit pe buze.

Sângele.

Gândurile mi-au luat-o razna. A fost rănit? Țsta a fost motivul pentru care nu m-a luat cu el, așa cum spusese că va face? De aceea n-a sunat și nu mi-a trimis niciun mesaj?

— N-a fost vina mea... a șoptit el, trăgându-și sufletul.

Apoi a luat-o la fugă. În mod clar nu era rănit, nu s-ar fi putut mișca atât de repede.

A dispărut în întunericul serii.

Desigur, la acea vreme nu aflasem despre directorul Moore. Toată lumea zice că J.B. l-a ucis pe acel om, dar vreau să spun că o parte din mine nu poate crede asta.

Pe de altă parte, știu că l-am văzut pe J.B. plin de sânge peste tot pe cămașă și cuvintele lui se învârt neconținut în capul meu. *N-a fost vina mea.*

De fiecare dată când încep să am încredere în cineva, îmi amintesc că, pe-aici, toată lumea e prefăcută. Presupun că nu cunoști niciodată cu adevărat o persoană.

Sper să mă înșel. Sper că J.B. e nevinovat.

Asistenta Robin Angajată la Urban Promise Prep

Să nu mă înțelegeți greșit, îmi place meseria mea. Dar nu pot suferi *locul* acesta.

Când le-am spus prietenilor mei că voi lucra la Urban Promise Prep, toți m-au avertizat că aici sunt numai bărbați, dar m-am gândit că o să mă descurc cu asta. Sunt nevoită să am de-a face cu bărbați nesuferiți douăzeci și patru de ore pe zi. La fiecare școală la care am lucrat, la fiecare drum cu autobuzul, la fiecare plimbare pe stradă, la fiecare drum la băcănie, tot felul de bărbați se dau la mine. La Promise Prep de ce ar fi diferit? Corect?

Greșit.

La Urban Promise, m-am simțit incredibil de stânjenită, nelalocul meu, *agitată*; cunoașteți sentimentul. Directorul Moore crease acolo o oală care dădea în clocot de atâta masculinitate toxică și fragilitate masculină. Poate credeți că vorbesc despre elevi, dar vă înșelați. Copiii sunt copii, atât îi duce capul. Adulții sunt de vină. Profesorii, personalul de pază, conducerea.

Ei încurajau comportamentul nepotrivit. Anul trecut, un băiat a distribuit un filmuleț indecent, pe care îl făcuse cu o fată, așa că personalul de pază i-a căutat prin

lucruri și i-a confiscat telefonul. Au făcut ce trebuia. Dar băiatul nu a fost niciodată sancționat sau suspendat. N-a primit nici măcar o mustrare! Și, mai grav, i-am văzut pe paznici în cancelarie, înmânându-și telefonul unul altuia și uitându-se la film, înainte de a-l șterge. Chico tind pe seama pornografiei infantile, făcând glume despre fetișcana din videoclip. N-au avut nicio ezitare. Nu avea sens să discuți despre... moralitate când era vorba de femei.

Dar lui Moore nu-i păsa de asta. Atât timp cât băieții erau disciplinați, bărbații ăștia în toată firea n-aveau decât să se comporte ca proștii. Știți, Moore părea impecabil în ochii publicului, dar nici el nu era ușă de biserică. Făcea lucruri mărunte, de exemplu, își prelungea cam mult îmbrățișarea sau îmi punea mâna pe mijloc când îmi vorbea, pe hol.

De asemenea, puteți să spuneți că sunt caraghioasă sau oricum altfel, dar jur că avea probleme cu alcoolul. Am tratat o mulțime de pacienți cu astfel de obiceiuri, iar Moore se potrivea profilului. Starea i se schimba chiar și cu o picătură de alcool. Uneori era fin ca mătasea, fermecător și sociabil, înțelegător și drăguț. Alteori, l-am văzut lovind copii, răstindu-se la profesori, chiar repezindu-l pe decanul Hicks. Și, în ultimul timp, a fost mai rău decât de obicei.

În orice caz, aș spune că nu cred că e o pierdere chiar atât de mare pe cât zic oamenii.

În ceea ce-i privește pe băieții care sunt interogați în legătură cu uciderea sa, eu nu-i cunosc bine, dar l-am văzut pe J.B. în ziua incidentului armat. A venit la mine să-i bandajez mâna. Era zgâriat destul de rău, după ce lovise cu pumnul în ceva.

— Ce s-a întâmplat? l-am întrebat.

Își ținea pumnii strânși, de parcă încerca să-și înfigă unghiile în carne; ciocolatiul intens al pielii era încondeiat cu sânge.

— Nimic, a mormăit el.

— Nu poate fi „nimic“ dacă mâna ta arată așa.

Am încercat să-i zâmbesc, să-l fac să se simtă mai bine, dat fiind că degetele lui erau atât de zdrobite.

Am făcut tot posibilul să curăț rana, dar el nu și-a descleștat pumnul tot timpul în care a stat în cabinet. Pur și simplu privea în depărtare, cu fălcile încleștate, de parcă abia aștepta să mai facă vreun rău cu pumnul acela sfâșiat.

M-am dus înapoi spre biroul meu, înainte de a-i spune că poate pleca. Am avut, instinctiv, un sentiment ciudat. Nu voiam să mă întorc cu spatele la el. Nu cât timp furia aceea radia din el ca o febră. De parcă s-ar fi putut năpusti din nou, în orice clipă, mâinile lui având nevoie de un sac de box, ceva, orice în care să lovească în acel moment. Așa arată o persoană obișnuită cu violența. La vârsta asta fragedă? Mă face să mă cutremur.

Deci da. Caut o altă școală unde să lucrez.

Becca Buckingham Elevă la Academia Mercy pentru fete

Bieții băieți! Atât de furioși. Totuși asta se întâmplă din cauza vieții pe care o duc, nu? Adică, imaginați-vă cum ar fi dacă ați trăi în sărăcie, dacă ați fi victimele rasismului și ale nedreptății sistematice. Tot așa ați fi și voi. De aceea aleg eu să dau meditații la Promise. Pentru a aduce, cumva, o *diferență*. Fiindcă am privilegiul de a fi albă, văd acest lucru ca fiind responsabilitatea mea.

Dar, chiar și așa, nu reușesc să înțeleg de ce l-ar fi ucis pe directorul Moore. Mai ales după tot ce a făcut acesta pentru ei. E pur și simplu o tragedie.

Se spune că există trei suspecti. Toată lumea vorbește, iar DC este mai mic decât s-ar crede. Vorba merge repede. De fapt, i-am dat meditații unuia dintre ei.

Ramón Zambrano.

Ramón este un copil atât de drăguț. Are ceva... angelic. Îmi place cât de autentic e în privința culturii sale. Face... cred că se numesc pahpoose? Chestiile acelea mici

din biscuiți. Am auzit că le gătește împreună cu bunica lui. Cât de înduioșătoare e faza asta?

M-am străduit mult, încercând să-l fac să vorbească fluent engleza, pentru că asta i-ar fi creat mai multe oportunități. Ca să nu mai spun că era datoria mea. Și Ramón chiar și-a dat silința. De fapt, acum câteva săptămâni, aș fi spus că nu există nicio șansă ca el să facă așa ceva. Și o parte din mine încă simte în acest fel, în adâncul meu. Deși am văzut... hm, să spunem mai bine că *am auzit* că este foarte temperamental.

Dar există o speranță pentru el. Probabil că vinovat este unul dintre ceilalți băieți arestați.

Ca, de exemplu... **Trey Jackson.**

De fapt, cu el n-am vorbit niciodată. Dar am auzit că era amuzant. Multe fete de la Mercy considerau că e tare, plus că joacă baschet, așa că... știți voi. S-ar putea să crească și să ajungă în NBA — cine n-ar vrea să iasă cu așa un tip?

Eu.

Sportivii sunt cretini și sunt sigură că Trey nu reprezintă o excepție. Dacă stau să mă gândesc mai bine, oamenii spuneau că e bătauș. Face mișto de copii tot timpul și se simte bine făcându-i pe alții să se simtă prost.

Dar tot oamenii spun și că are un unchi militar, cu o atitudine nasoală. Uneori, băieții care au un tată rău devin și ei răi, știți? Totuși *el* măcar *are* o figură paternă! Nu știu sigur, dar pun pariu că acest lucru nu se întâlnește prea des la băieții din școala asta.

Și apoi este J.B. Williamson.

Nu-l cunosc mai bine decât pe Trey, dar am auzit că J.B. e destul de inteligent. L-am văzut de multe ori pe holuri, în zilele de meditații, și mi-am amintit de el,

mai ales pentru că este uriaș. Cam un metru nouăzeci! Băieții înalți mi se par întotdeauna sexy. Dar el nu zâmbea niciodată. Indiferent de câte ori i-am zâmbit sau i-am spus „salut“, el pur și simplu m-a ignorat. Mi-a creat un sentiment ciudat, înțelegeți?

Toată lumea mă tot întreabă despre ziua *aceea* de la Promise. Făcusem meditații toată după-amiaza, în sala de engleză ca limbă secundară. Am ieșit să iau niște apă și i-am văzut pe J.B. și pe directorul Moore cum se certau.

Am încremenit pe loc, împreună cu toți ceilalți. J.B. îl domina ca înălțime pe directorul Moore și, într-unul dintre dulapuri, apăruse o ditamai gaura. Din pielea zdrențuită a degetelor lui J.B. picura sânge pe linoleum. Am simțit tensiunea de la celălalt capăt al holului.

J.B. s-a făcut că sare la directorul Moore, așteptând ca acesta să tresară sau să se chircească. Dar directorul Moore a râs, rămânând de neclintit. Inima mi s-a zbătut în piept și pulsul mi-a crescut atât de mult, încât mi-a scăpat cea mai mare parte a discuției.

Directorul Moore a ridicat mâna în aer, îndemnându-l pe J.B. să plece, și, în timp ce J.B. trecea pe lângă mine, agresiv și furios, l-am auzit mormăind:

— Ne mai vedem noi.

Îi mai auzisem pe băieții de la Promise spunând asta și înainte. Părea amenințarea supremă într-o confruntare. În timp ce personalul de securitate al școlii îi despărțea, își strigau această expresie unul altuia, la nesfârșit. Un avertisment. Și, fără îndoială, mai târziu, la Mercy, aveau să apară bârfele despre luptele din cartier cu băieții de la Promise.

Dar acum, acele trei cuvinte îmi răsună în cap, repetându-se. La câteva ore după ce J.B. le-a rostit, directorul Moore a fost omorât.